

Suntažnieks

SUNTAŽU PAGASTA LAIKRAKSTS

Nr. 02 (250)

Ceturtdiena, 2015. gada 26. februāris

ŠAJĀ NUMURĀ:

- Paziņojums pagasta zemes izmantotājiem

- Skolas ziņas

- Ieskats Suntažu vidusskolas remonta un celtniecības jautājumos

- Deju kolektīvu sadancis "Baltajā putenī"

- Koru sadziedāšanās vakars

- Pasākumi k.n. martā

Foto Dzintars Veide

1984.gada 1.septembrī svinīgi tika atklāta jaunā Suntažu vidusskolas ēka. „Šajā atslēgā ir ieliktas mūsu, celtnieku, sirdis”, skolas atklāšanā sacīja rajona SCO priekšsēdētājs Imants Slavinskis, pasniedzot simbolisku vidusskolas atslēgu direktoram Anatolijam Caunem.

PAZIŅOJUMS PAGASTA ZEMES IZMANTOTĀJIEM - NOMNIEKIEM

Personām, kas izmanto pagasta zemi, lūgums pārskatīt savus nomas līgumus, iespējams, ka līguma termiņi ir beigušies vai tie beidzas šogad. Lūgums ierasties pagastā, lai pagarinātu līgumu uz nākošo termiņu. Ja kāds vairs nevēlas izmantot pagasta zemi, arī tad jāierodas pagastā un jāuzraksta atteikums.

Ir arī atsevišķi gadījumi, kad tiek izmantots mazdārziņš, bet līguma vispār nav. Ja līdzšinējie mazdārziņu lietotāji nepie-

teiksies uz zemes nomas līguma noslēgšanu par minētās zemes izmantošanu, tad šie zemes gabali tiks uzskatīti par brīviem un varēs tikt nodoti nomā citām personām, kas ir izteikušas vēlēšanos nomāt pagasta īpašumā esošo zemi un, kas regulāri nomaksā nekustamā īpašuma nodokli un līgumā noteikto gada nomas maksu.

Neskaidrību gadījumā zvanīt uz pagasta pārvaldi pa tālruni: 65037004.

SKOLAS ZIŅAS

Jaunsardzes kustība Suntažos

Suntažu vidusskolā ar šā gada februāri ir atjaunota jaunsargu apmācība, par ko mums ir liels prieks. Sadarbojoties ar mūsu skolas absolventiem (Imantu Ancānu, Ati Kārklīņu), šī apmācība mūsu skolā periodiski jau ir notikusi.

Kas tad ir Jaunsardze? Jaunsardze ir Aizsardzības ministrijas organizēta un finansēta Latvijas skolu jaunatnes kustība. Jaunsargu mācību process tiek īstenots kā brīvprātīga interešu izglītība, kurā aicināti iesaistīties ikviens bērns un jauniešs, sākot no 12 gadu vecuma līdz vispārējās izglītības

iestādes beigšanai. Lai nodrošinātu jauniešu izglītošanu valsts aizsardzības jomā, ir izstrādāta jaunsargu mācību paraugprogramma, kuru arī mūsu skolēni sāks apgūt.

Šīs programmas mērķis ir veicināt bērnu un jauniešu garīgo un fizisko attīstību, pilnveidot un nostiprināt pilsonisko pašapziņu, veicināt interesi par NBS, iepazīstināt ar militāro specialitāšu daudzveidību un popularizēt tās.

Mācību programma ir veidota tā, lai mācību procesā ikvienam jauniešim būtu iespēja pilnveidot sevi, iegūstot jaunas zināšanas, kuras papildina skolu mācību programmā apgūto.

Suntažu vidusskolas jaunsargu apmācība notiek ceturtdienās jaunsargu instruktora Edgara Kristapura vadībā. Edgars Kristapurs 21 gadu ir dienējis 54. inženiertehniskajā tiltlicēju bataljonā, pašreiz aktīvi darbojas zemessardzē; militārā dienesta pakāpe – štāba virsseržants.

Es gribētu pateikt paldies skolas padomes loceklim Jānim Ādamsonam par ieinteresētību un atbalstu, lai arī mūsu skolas jauniešiem būtu vēl viena iespēja lietderīgi un saturīgi pavadīt brīvo laiku, veidojot valstisko apziņu un personisko līdzatbildību.

*Suntažu vidusskolas direktore
Astrīda Ārmane*

Ierindas mācība

Topogrāfijas nodarbībā

Instruktors - štāba virsseržants Edgars Kristapurs

DARBS PROJEKTU NEDĒĻĀ-2014./15.M.G.

Projektu nedēļa Suntažu vidusskolā jau tradicionāli bija sadalīta divās daļās – no 19. līdz 21.janvārim. un 12., 13.februārim.

Tā ir nedēļa, kad skolas kabinetos nenotiek mācību stundas. Skolēni strādā pie izvēlētajā projekta tēmas. Projekts ir mācību forma, kad noteiktā laikā tiek izpētīti dažādi skolēnus interesējoši jautājumi, veikts kāds darbs ar noteiktu mērķi. Projekts vienmēr noslēdzas ar prezentāciju par paveikto. Šogad mūsu skolas projekta kopīgā tēma bija „Iepazīstam Suntažus”, kā arī tēmas, kas saistās ar novada izpēti. Savas tēmas ietvaros katrs skolēns ar projekta vadītāja palīdzību varēja izvēlēties sev darba mērķi un risināšanas veidu. Sākumskolas skolēniem projektu vadīja klašu audzinātājas, darbu tēmas bija saistītas ar pils izpēti, mīļāko grāmatu, profesiju izziņošanu. Sākot ar 5. klasi, skolēns vadītāju varēja izvēlēties sev pats. Darbus veica gan teorētiski, gan

praktiski. Vidusskolēnu 10. un 11.klašu skolēnu projekts ir visnopietnākais: viņi strādā pie sava pētnieciskā darba. Ļoti interesantu, lietišķu un nebijušu darbu veica 8.klases meitenes Renāte Kuželenko un Katrīna Jolanta Andrukoviča skolotājas Lindas Jēkabsones vadībā - izveidoja sensoro sienu. Katrs skolēns pie šīs sienas var trenēt pirkstu veiklību, tādējādi attīstot domāšanas, uztveres spējas.

Nedēļas noslēgumā katra klase savā prezentācijā iepazīstināja ar paveikto. Pamatskolā darbs ritēja ļoti saspringti, jo skolēniem šajās dienās vajadzēja veikt pētījumu, noformēt to atbilstoši prasībām un katram izgatavot savu prezentāciju, ar kuru uzsākoties ilustrēt savu veikumu. Tas ir grūti, jo jāstrādā ļoti intensīvi, plānveidīgi un, galvenais, patstāvīgi. Var šķist, ka mēs, skolotāji, prasām no bērniem par daudz, bet tāda ir pati dzīve – šodien tā prasa būt radošam, ātram un precīzam, lai tevi

novērtētu, lai veiksmīgi iekļautos darba tirgū un pats gūtu gandarījumu gan morālā, gan arī materiālā izteiksmē. Domāju, ka katrs, kas tika ar šo grūto uzdevumu galā, sajūta labi paveiktā darba gandarījumu.

Šī gada projektu darbu kvalitāte ir laba, kopumā augstvērtīga, projektu nedēļu vērtējam kā izdevušos. Daudziem skolēniem bija ļoti labi darbi. Skolēnu darbi tika vērtēti gan pēc satura, gan noformējuma, gan mākas prezentēt to.

1.-4.klašu skolēni kopā ar skolotājām veidoja prezentācijas - priekšnesumus, kuros piedalījās ikviens skolēns. 1.b klase pat bija sagrēbusies kā savu mīļāko grāmatu tēli, bet audzinātāja Agita Lazdiņa - kā Pepija Garzeķe. Skolēni bija sagatavojuši gan zīmējumus, gan stāstījumus, katras klases prezentācija bija saistoša un interesanta.

5. - 9.klašu grupas labākos darbus iesniedzām novada pētniecisko darbu konkursam.

9.klase: Signe Zutere, Beatrise Ūdre - “Kā pāreja uz eiro ir ietekmējusi preču un pakalpojumu cenas Ogres novadā?” /d.vad. Ieva Glūdiņa/; Jūta Buklovskā, Zane Jēkabsons - “e Twinning Latvijā un Ogres novadā” /d.vad. Ieva Glūdiņa/; Santa Apenīte, Sabīne Bērziņa - “Reklāmas iedarbība uz patērētājiem” /d.vad. Skaidrīte Andževa/; Laura Ozola, Ieva Grava - “Pārtikas izdevumu īpatsvars ģimenē kā valsts

ekonomiskais spogulis” /d.vad. Ieva Glūdiņa/.

7.klase: Helēna Gintere - “Dabas bagātības - bioloģiski vērtīgās pļavas Suntažu pagastā” /d.vad. Ilona Kārklīņa/.

6.klase: Artis Farins, Daniels Krūze - “Suntažu pagasta lepnums” /d.vad. Lolita Villere/; Pēteris Līcis - “Suntažu mežacūkas izpēte” /d.vad. Lolita Villere/; Annija Antropova - “Suntažu dzelzceļa stacija” /d.vad. Lolita Villere/.

Skolēni darbojas pie sensorās sienas

7.klases skolniece Annija Rogule prezentē savu darbu

Skolēnu labākie darbi tika prezentēti aktu zālē visas skolas kolektīvam

5.klase: Liene Grava - “Mana dzimta un Suntaži”; Ričs Melņikovs - “Mana dzimta un Suntaži”.

6.klase: Paula Galauskā - “Suntažu ekosistēmas”; Pēteris Līcis - “Mežacūkas gremošanas sistēma”.

7.klase: Annija Rogule - “Suntažu vidusskolas skolas avīze”; Toms Eiduks, Elgars Ozols - “Alumīnija kausētavas izgatavošana mājas apstākļos”.

8.a kl.: Kitija Kļaviņa, Viktorija Stukļa - “Spēles”; Meģija Gagare, Laura Matvejāne - “Suntažu tautastērpi”.

8.b kl.: Monta Terēze Barkāne, Keitija Sūna - “Absolventu salidojumi Suntažu vidusskolā”.

12.klases projektu darbs bija Žetonu vakars, kas izdevās interesants, daudzveidīgs, pārdomāts, jo skolēni ļoti pamatīgi, atbildīgi tam gatavojās.

Daži skolēni, sakarā ar slimošanu vēl nav pabeiguši savus darbus un turpina pie tiem strādāt.

Paldies visiem skolēniem un skolotājiem par paveikto darbu!

Direktores vietniece mācību darbā Skaidrīte Andževa

ŽETONVAKARS SUNTAŽU VIDUSSKOLĀ

Piektdienā, 13.februārī, plkst. 18⁰⁰ notika 12. klases žetonvakars, ar nosaukumu "Tv96+". Kāpēc "Tv96+"? Jo esam dzimuši 1996.gadā. Šim pasākumam mēs sākām gatavoties projektu nedēļas ietvaros, jo šogad mūsu klasei nebija jāveido projekti un tāpēc bija iespēja pievērsties žetonvakara plānošanai, veidošanai un mēģināšanai.

Žetonvakars ir tas vakars, kurā mums ir iespēja parādīt to, ko 12 gadu laikā esam apguvuši un iemācījušies. Tas sastāvēja no uzfilmētiem videoklipiem, tautiskajām dejām, dziedāšanas, lūdzības, u.t.t. Izmantojām arī dažus priekšnesumus, ko bijām rādījuši dažādos skolas pasākumos jau pagājušajos gados. Žetonvakars ilga nepilnu stundu, tāpēc, mūsaprāt, skatītājiem tas nevarēja likties īsti apnicīgs un viņi varēja kārtīgi izsmieties. Mēs paši jau bijām izsmējušies visos mēģinājumos. Šim vakaram pēc idejas vajadzētu būt nopietnam, bet mēs paņēmām dzīves situācijas un padarījām tās jautrākas.

Patīdēja ideja par TV šovu, ko mēs varētu rādīt, radās klasē un tad es nodomāju, ka vajadzētu sākt kaut ko domāt un darīt. Tad nu vienā dienā tapa ātrs ideju uzmetums. Tālāk es šīs idejas izstāstīju visai klasei un klasesbiedriem nebija iebildumu. Tad nu atlika tikai rosināt un visiem kopā sagatavot pasākuma norisi. Scenāriju no idejām salika kopā Kristaps Jēkabsons un Laine Ščerbinska, viņi arī bija pasākuma vadītāji. Video materiālus veidoja Einārs Leja. Visi pārējie iesaistījās šī lieliskā pasākuma veidošanā.

Par žetonvakaru esam dzirdējuši ļoti labas atsauksmes. Protams, bija dažas nepilnības, bet nekas jau nav ideāls, tāpēc mēs esam ļoti apmierināti. Mums pašiem patika un skatītāji smējās - tāpat jādodomā, ka arī viņiem patika. Šis, iespējams, bija pēdējais tāda veida pasākums visiem kopā, kā vienai klasei. Mazliet skumji, bet zinot, ka tas bija tik izdevies, varēsim to atcerēties tikai ar prieku. Paldies audzinātājam Inītai Tolpežņikovai par pacietību un atļauju mums darboties savā nodabā, bet ar savu stingrumu viņa mazliet mūs piespieda un tas ir labi, jo viņa lika mums mēģināt vairāk, nekā mēs vēlējamies, bet tas bija nepieciešams. Protams, liels paldies visiem maniem klasesbiedriem, skaņu un mūzikas operatoram un visiem skatītājiem.

12. klases skolniece Līga Spīķe
Foto Uldis Vekmanis

IESKATS SUNTAŽU VIDUSSKOLAS REMONTA UN CELTniecības JAUTĀJUMOS MANAS DIREKTORA DARBĪBAS LAIKĀ NO 1966.- 2005. GADAM

Laika pulkstenis gadus skaita ātri, bieži vien atstādams aizmirstībai daudzus mūsu dzīves notikumus. Taču pēc gadu skrējiena mums ir cilvēciska vēlēšanās atskatīties savā pagātnē.

Lasot Suntažu laikrakstā Dzintras Paegles (dzim. Liepiņas, Suntažu vidusskolas absolventes) interesantās publikācijas ar arhīvu materiāliem par notikumiem Suntažu pagātnē, mani rosināja skolas arhīvā atstāt pārskatu par skolas pils saglabāšanu, remontdarbiem, skolotāju sadzīves apstākļu uzlabošanu un skolas piebūves (būvējot jaunas skolas) celtniecību.

Mēs šobrīd atzīmējam jaunās skolas darbības 30. gadadienu. Katrai ēkai, tāpat kā cilvēkam, ir savs dzīves stāsts. Mūsu jaunajai skolai tie ir pirmie sava mūža gadi, kas pildās ar bagātu un interesantu saturu. Skolas projektēšana sākās 1973.gadā, celtniecība – 1981. gadā, ekspluatācijā skola nodota 1984.gadā.

Mūsu skolas tapšanas vēsturi vairāk vai mazāk uztver kā parastu skolas celtniecību, ko padomju laikā veica Valsts celtniecības pārvalde, piemēram, kā padomju saimniecībās Lauberē, Ķeipenē, Suntažu internātskolā; tāpat arī skolotāju dzīvojamu māju celtniecību. Atsevišķas saimniecības tolaik spēja celtniecību veikt pašu spēkiem, kā tas risinājās p/s „Madliena”.

Mūsu skolas celtniecība varēja tikt realizēta tikai ar Valsts plāna celtniecības pārvaldes starpniecību, bet šādu iespēju noraidīja gan rajona vadība, gan Izglītības ministrija, uzskatot, ka mums nav pats slīkākais stāvoklis telpu ziņā republikā.

Arī skolotāju sadzīves apstākļi bija jārisina „uz vietām” – izpildkomitejām, vietējām saimniecībām, ja tādas iespējas bija.

Lai kolhozos nodrošinātu celtniecību, pastāvēja valstī SCO – Starpkolhozu celtniecības organizācijas ar koordinācijas vadību Rīgā. Mūsu rajonā darbojās Ķeguma SCO. Protams, šai organizācijai ar vispārīgāko skolu un māju celtniecību nebija nekāda sakara, ja vien rajona vadība (partijas birojs) to neuzdeva ar savu lēmumu.

Vispirms par vispārējo situāciju skolā. Skolas mācību un audzināšanas darbs, mūsdiā, visumā bija saturīgs un daudzpusīgs. Skolēnu skaits sniedzās krietni vien pāri četriem simtiem. Skola darbojās divplūsmu režīmā, jo vidusskola bija pievienota krievu plūsmas pamatskola (tā pamazām izzuda deviņdesmito gadu sākumā).

Tajā laikā krievu plūsmā mācījās skolēni no daudziem apkārtnējiem

Anatolijs Caune

pagastiem ar kopēju skolēnu skaitu līdz simtam. Iebraucēju skaits no daudzām PSRS republikām arvien palielinājās. To izjutām arī mēs skolā, jo radās vajadzība pēc papildu klašu telpām un skolotājiem. Lai vajadzību pēc skolotājiem mazinātu, lūdzām skolotājus savu priekšmetu mācīt abās plūsmās. Skolotāji ātri vien pierada un sekmīgi vadīja stundas krievu valodā. Skolēnu klases aizņēma visas pils ēkas telpas, arī pagrābstāva iespējamās telpas un blakus māju internāta un darbmācības kabinetu atsevišķas telpas. Tā kā ne visur varēja skolēnus sagrupēt klasēs atbilstoši valsts plāna noteiktajam standartam, klašu komplektu skaits bija palielināts. Tas radīja neapmierinātību atbilstošajās valsts institūcijās.

Skolu apmeklēja Republikas Valsts plāna komitejas priekšsēdētāja vietnieks un Izglītības ministrijas pārstāvji, lai risinātu pārkāpumu novēršanu. Iepazīstoties ar visām telpām un skolēnu izkārtojumu tajās, komisija aizbrauca bez aizrādījumiem, jo situāciju komplektu skaita ziņā skolā mainīt nebija iespējams.

Klašu apvienošana notika pēc jaunās skolas nodošanas ekspluatācijā 1984. gadā. Noteikumi paredzēja klases dalīšanu divos kompleksos ar 41 skolēnu katrā, vēl pēc gadiem – ar 31 skolēnu. Skolotājiem darbs gandrīz dubultojās, bet viņus priecēja iespējas strādāt labiekārtotos mācību kabinetos.

Pils ēka gadu gaitā arvien vairāk nolietojās. Bija nepieciešams nepārtraukts remonts. No jumta krita dakstiņi. Vairākās klašu telpās otrajā stāvā bija jānomaina satrūdējušās sijas. Jāveic krāšņu pārmūrēšana, durvju, logu un daudzie citi iekšējie remontdarbi. Jābūvē kanalizācijas trases, jānodrošina ūdens apgāde no dziļurbuma akas, kurai vietu

izvēlējamies aiz sporta laukuma. Akas ekspluatācija bija sarežģīta – bieži pārtrūka elektrības piegāde un bija ūdens pārplūdes problēmas. Bija jālabo un iespēju robežās jāpārbūvē sanitāri higiēniskās telpas.

Remonts parasti bija jāveic saimnieciskā kārtā un ar ļoti ierobežotiem finansiāliem līdzekļiem, un ar gadījuma amatniekiem. Tādēļ arī darba kvalitāte bija samērā zemā līmenī. Bet sanitārās kontroles prasības arvien pastiprinājās.

Rudens vēji dakstiņus izrāva daudz kvadrātmetru platībā. Kad pietrūka nomaiņai dakstiņu, parka pusē daļai jumta izmantojām šiferi. 2004.gadā ar Saeimas piešķirtajiem 5000 latiem varējām parka pusē daļu jumta noklāt ar jauniem dakstiņiem. Bet pirms tam, pagājušā gadsimta pēdējā ceturksnī, jumtam bija jāveic nopietns remonts. Visam jumtam ar jaunām stiprinājuma drātīm bija jāpārsien dakstiņi.

Pavisam nopuvušas un sabrukušas sijas bija dienvidu pils tornim, jo kara laikā dakstiņi tika sašauti. Tornis turējās tikai uz ārējās apmales balstiem, tāpēc ieeja šajā pils galā bija slēgta. Tornī gadiem dzīvoja baloži, saražojot vairākas kravas mēslu. Arī ziemeļu galā no torņa krītošo dakstiņu dēļ bija jāizbūvē ieejas tunelis.

Lai novērstu draudus drošībai, izsaucām Republikas pieminēkļu aizsardzības inspekciju novērtēt situāciju skolā. Kritiskās situācijas aktus iesūtījām rajona izpildkomitejai ar prasījumu steidzami veikt remontdarbus, it īpaši pils dienvidu tornim. Izpildkomiteja atsūtīja oficiālu atbildi ar priekšlikumu – pagaidām mums pašiem organizēt pils torņa nojaukšanu, jo rajonā šobrīd trūkst iespēju šādus darbus veikt. Šāds rajona priekšlikums mums likās nepieņemams un pilnīgi nāvējošs pilij. To pielaut nedrīkstēja.

Sākām domāt par pils torņa nevis nojaukšanu, bet remontu. Šādu darbu uzņēmās prasmīgais un darbīgais Imants Ivanovs, pieaicinot palīgā Ēriku Zemzāli. Bija jānovāc satrūdējušās sijas. To vietā jāuzvelk augšā jaunie, ļoti apjomīga izmēra balķi un jāiestiprina. To vajadzēja veikt bez jebkādas tehnikas izmantošanas. Bija jānostiprina un jāpārsien visi jumta dakstiņi. Imants, karājoties virvē, lidinājās ap torņiem kā visprasmīgākais alpinists. Starp citu, arī bijusi skolas darbvede Herta Ivanova drošākās vietās veica dakstiņu pārsiešanu.

Šobrīd, raugoties no laika un notikumu attāluma, domās jāsvēfī vīru izcilais darbs pils saglabāšanā. Ko nevarēja vai nevēlējās atrisināt rajona vadība

IESKATS SUNTAŽU VIDUSSKOLAS REMONTA UN CELTniecības JAUTĀJUMOS MANAS DIREKTORA DARBĪBAS LAIKĀ NO 1966.- 2005. GADAM

ar savām iespējām, to paveica vīri ar savu prasmī, uzņēmību un atbildību. Un ne jau bez suntažnieku patriotisma. Ir liels prieks, ka līdz ar iestāšanos Eiropas Savienībā ir radušās pavisam jaunas iespējas kultūras mantojuma saglabāšanā valstī.

Arī mūsu pilī veikti vajadzīgie remontdarbi, lai pils pēc lietderības un skata būtu pievilcīga. Paldies prasmīgajam un darbīgajam skolas saimniekam Armandam Andževam. Mūsu valstī ne visas pils spēja sagaidīt atdzimšanas laiku – vai nu nejausi nodegušas, vai sabrukušas tik tālu, ka vairs neatmaksājas ieguldīt lielus līdzekļus to atjaunošanai. Tādas ir arī mūsu novadā.

Jāpiebilst, ka pirms iestāšanās Eiropas Savienībā, 2004.gadā, Valsts pieminekļu aizsardzības biedrība apmeklēja pils, lai novērtētu to stāvokli valstī. Pēc apskates, arī bēniņos, zināmā mērā gaidīju pārmetumus, bet saņēmu sirsnīgu pateicības rokasspiedienu par pils saglabāšanu apmierinošā stāvoklī.

Ļoti smaga situācija, ko ikdienā izjuta viss kolektīvs, bija ar apkures nodrošināšanu pilī un visās trīs blakus ēkās. Pavisam kopā bija jākurina 40 krāsnis. Muižas laikā, droši vien arī brīvvalsts divdesmito un trīsdesmito gadu krāsnis bija izdegušas, daudzas nomainītas ar skārda krāsnīm. Vairākas krāsnis vasaras laikā bija jāpārmūrē. Meistaru praktiski nebija. Cik vien spēja mums izpalīdzēt centās veco laiku meistars Augusts Kalniņš. Vēlāk meklējām meistarus Remontu un celtniecības pārvaldē Ogrē. Arī krāšņu remontmeistariem bija grūtības. Gružu un materiālu pārvietošana pa augstajām kāpnēm vien bija problemātiska.

Malkas gatavošanā rudens, pavasara un vasaras brīvdienās iesaistījām visu skolas kolektīvu: tehniskos darbiniekus, skolotājus, skolēnus un vecākus, bieži vien arī darbības stundās un, vajadzības gadījumā, jebkurā citā laikā. Malku zāģējām, skaldījām un krāvām nojumēs. Rajons mums atmaksāja vien malkas iepirkšanu. Skolēnu dežūrklases skolotāju uzraudzībā apkures sezonas laikā katru dienu malku pienesa ēkās, dažkārt arī pie krāsnīm, atvieglojot kurinātājam darbu; protams, malka traucēja gan staigāšanu šaurajos koridoros, gan radīja daudz gružu un putekļu.

Malkas ikdienas piegādē bija visādas grūtības: dažkārt pārāk liels sals, sniegunis, neatbilstošs skolēnu apģērbs un cimdu trūkums, kurus audzēkņi īpaši nesaudzēja. Bija arī skolēnu patvaigā

aiziešana, dažādi personīgie un skolas pasākumi. Man bieži vien vajadzēja bārt skolēnus par nepietiekamu malkas piegādi, bet pašam prāts asaroja, skatoties uz 5., 6. klases bērnu augumiem un rociņām, kuriem aukstā laikā tāds darbs jādara. Jā, lai kaut cik normalizētu visu klošu mācību darbu, bijām spiesti šo malkas piegādi uzdot arī 5.un 6.klases audzēkņiem. Tā bija skolas izdzīvošanas neatņemama sastāvdaļa, kas bija tik darbietilpīga.

Tajā laikā lielas grūtības radīja tehnisko darbinieku trūkums. Uzrunātie cilvēki samērā lielu un rūpīgu ikdienas darbu par mazu maksu uzņemties nevēlējās. Algu lielums skolām bija noteikts štatu sarakstos.

Bija gadi, kad krāšņu kurināšanai bija jāaicina palīgā arī skolotāji. Ne visiem tas bija pieņemams. Man pašam un īpaši skolas saimniekam Jānim Vilipsonam, pieaicinot palīgā ģimenes locekļus, bieži bija jāklūst par kurinātājiem. Tas bija gandrīz visas nakts ļoti centīgs, līdz sviedriem smags darbs. Tāpēc īpaši gribas atcerēties un atzīmēt Valērijas Valaines no „Cielavām” kurinātājas prasmi. Kamēr Valērija strādāja par kurinātāju, skolā par siltuma trūkumu nebija jāuztraucas. Lai arī cik dažkārt malka bija zemas kvalitātes, skolas telpas bija izkurinātas un siltas. Ja arī bija par maz malkas pieņests, viņa to piegādāja pati. Re, kā! Par izcilu darba darītāju var kļūt varbūt ne tik prestižajā profesijā, ja arī pēc tik daudziem gadiem gribas ar pateicību to atcerēties.

Milzīgu atvieglojumu izjutām, kad jau Latvijas brīvvalsts laikā pagasta vadītājs Jāņa Petroviča un Andra Roņa vadībā pils ēkā kopā ar katlu mājas rekonstrukciju iebūvēja centrālapkuri. Tas atbrīvoja mūs no skolas mācībām neraksturīgā darba. Tēlaini runājot, tas bija lēciens citā gadsimtā.

Pirms tam pārdzīvojām trīs ugunsnelaimes. Katlu mājas izdegšanu – kurinātāja vainas dēļ, internāta „Rožlejas” mājas degšanu kapitālremonta laikā, remontu veica rajona Remonta un celtniecības pārvalde. Tika atstāta jumta korē sprauga, caur kuru skolas pavāres mazgadīgais dēls iekļuva bēniņos un aizdedzināja porolonu, ko remontstrādnieki izmantoja ēkas siltināšanai. Notika arī tiesas darbi. Atjaunot ēku, protams, neizdevās. Vissmagāk pārdzīvojām muižas stallā nodegšanu. Stallā priekšplānā izvirzījās kolonnas, izveidojot stallā pārkari, radīja īpašu retrostila skatu. Tajā laikā kūfī saimniekoja 13 skolas darbinieki.

Kāds no tiem it kā izmantojis lodlampu sīvēnu sildīšanai. Tā neoficiāli tika vērtēts; kaut ko pierādīt aizdegšanās cēloņu noskaidrošanai tā arī neizdevās. Uz stallā griestiem gadu garumā bija liels sagūlūša siena daudzums, tādēļ pilnīgi apdzēst uguni ugunsdzēsējiem nebija iespējams. Sienas gruzdēšana vēl turpinājās pāris dienas. Vajadzēja cilāt siena klēpjus un mest zemē, un tā slāpēt uguni. Pats no gruzdošo griestu dzēšanas darbiem nokāpu tikai otrās dienas rītā. To pārdzīvojumu un pārgurumu aizmirst grūti.

Kūti tomēr vēl vairākus gadus izmantojām gan skolas cūku audzēšanai, gan darbinieku privātām vajadzībām. Skola turpināja turēt cūkas tikai cūkkopējas Monikas Laizānes dēļ, kuras gaišāko mūža dzīves saturu atņemt tik krasi nedrīkstēja. Monika nāca no Latgales. Suntažu skolā par apkopēju sāka strādāt jau trīsdesmito gadu beigās. Viņa ar savu izcilo darba mīlestību citos apstākļos droši vien pārspētu Antona Bārtuļa panākumus cūkkopībā (Antons Bārtulis padomju laikā bija saņēmis visaugstākos valdības apbalvojumus). Protams, arī mēs, skolas kolektīvs, centāmies jubilejas reizēs godināt un cildināt Monikas lielo darba mīlestību.

Saimniecisko jautājumu kārtošana no manis prasīja ikdienas rūpes gadu garumā, arī vasaras brīvdienās. Skolā nebiju tikai tajās dienās, kad biju izbraucis.

* * *

Pēc manas lielās gaušanās varētu domāt, ka mācību process skolā tika atstāts pašplūsmā. Tā vis nebija. Skolotāji ar lielu entuziasmu radoši veica savus mācību un audzināšanas uzdevumus. Varu minēt kaut vai nelielu atstāstu no mācību procesa norisēm, to vērtēšanas. Piemēram, septiņdesmitajos gados pēc kādas divu nedēļu rajona un Izglītības ministrijas rūpīgas mācību darba pārbaudes skolā komisija secināja, ka Suntažu vidusskolas vadības darbs norit radoši augstā līmenī. Šādu secinājumu izteica kādā no ikmēneša direktoru sanāksmēm. Pārbaudi vadīja centīgā Izglītības ministrijas inspektore Gaida Gailīte.

Šādas un līdzīgas darba kontroles notika regulāri. Ikdienas tiešu kontroli skolās veica rajona Izglītības nodaļa. Ļoti centīgi situāciju skolās kontrolēja arī citas organizācijas, piemēram: sanitāri epidemioloģiskā stacija, ugunsdzēsēji, pārtikas kontroles dienests, darba aizsardzības inspekcija, kara komisariāts, Valsts drošības komiteja un dažādas sabiedriskās

IESKATS SUNTAŽU VIDUSSKOLAS REMONTA UN CELTniecības JAUTĀJUMOS MANAS DIREKTORA DARBĪBAS LAIKĀ NO 1966.- 2005. GADAM

organizācijas. Īpaši centīgi darbam skolās sekoja ideoloģiskā darba uzraugi – partijas un komjaunatnes komiteja. Man jāatzīstas, ka skolotāji komunistiskajai ideoloģijai kalpoja pienākuma dēļ. Visumā šāda attieksme mūsu sabiedrībā nostiprinājās un radīja draudus valdošajai ideoloģijai. Tas, protams, nemazināja skolotāju centību sekmīga mācību procesa nodrošināšanu.

Šinī stāstā es stāstu galvenokārt par remontu un celtniecības procesa norisēm, tā veicējiem. Saksarsmē ar audzēkņiem un vecākiem, protams, būtu daudz interesanta un gaiša, neskatoties uz visām peripetijām, ar kādām sastapāties skolas gados. Bet tas būtu cits stāsts.

Galvenais – mēs, skolotāji, augām līdz saviem audzēkņiem, viņu sapņiem par savu nākotni, ilgām pēc laimes un brīvības, centāties iejusties arī audzēkņu pārdzīvojumos.

Šajā stāstā es nebūšu izstāstījis visu par skolas darbiem, tas arī tā nebija domāts. Varētu runāt, piemēram, par to, kā kolektīvs vasaras brīvdienās uzko- pa vai remontēja klašu telpas, strādāja skolas apkārtnes labiekārtošanā. Kā es pats ar izkāpti apļāvu skolas zālājus, kamēr vēl nebija brīnumjaukās tehnikas – zāles plāvēju, kā gājām vecākiem palīgā kolhoza fīrmos un plāvās vākt sienu un norakt kartupeļus, un vākt citus dārzeņus; kā skolas direktors bieži fīrmā cilāju sienu un salmu ķīpas kopā ar skolotājiem un kolhoza sievietēm un vīriem. Tātad – visplašākā mācību procesa saistība ar darba dzīvi. Vai mūsdienās mācību atsvešināšanās no dzīves neizpaužas pārāk izteikti? Protams, var teikt – tehnoloģiju laiks. Un tomēr... Cik, piemēram, šajos gados, kad izmantojam Eiropas struktūrfondu līdzekļus ir palielinājies kaut vai gaļas lopu, vai citu ganāmpulku skaits pagastā? – Ir par ko domāt. Taču lauksaimniecība ir un paliks viena no nozīmīgākajām ražošanas nozarēm valstī.

Tālāk par celtniecības norisēm.

Visus skolas pastāvēšanas gadus par sporta zāli tika izmantota pils priekšzāle. Tas, protams, nebija atbilstoši prasībām. Domājām, kā risināt šo jautājumu. Saimnieciskā kārtā sagatavojām projektu nelielai piebūvei ar sporta zāli malkas šķūņa vietā. Malkas sagatavošanu un glabāšanu pārcēlām uz parka teritoriju, jo, laikiem

ejot, tradīcijas bija mainījušās. Skolēni parku vairs sporta spēlēm un atpūtai neizmantoja, arī drošības apsvērumi lika to darīt, jo balkoniņš parka pusē bruka kopā. Arī malka tad bija tuvāk ieejai skolā.

Tam nolūkam pilnveidojām sporta laukuma iespējas vispusīgai audzēkņu attīstībai visdažādākajos sporta veidos.

Iesniegto sporta zāles projektu rajona vadība noraidīja. Tā vietā ar rīkojumu noteica kopā ar internātskolu izmantot internātskolas sporta zāli. Protams, mēs šo piedāvājumu izmantojām, bet tas nevarēja būt ilglaicīgs risinājums. Zāle platības ziņā bija maza un neērtā izmantošanai attālumā dēļ.

Meklējām iespējas, lai uzlabotu sporta darba apstākļus skolā. Šoreiz ar Republikas Pieliecinātu aizsardzības biedrību saimnieciskā kārtā gatavojām plašāku piebūves projektu gan kabinetu telpām, gan sporta zālei nodegušā stallja vietā. Arī šis projekts tika noraidīts. To neatbalstīja ne rajons, ne Izglītības ministrija, uzskatot, ka pils ēkas platība atļauj nodrošināt mācību procesu. Arī bijušais Suntažu vidusskolas direktors Ansis Millers, tajā laikā būdams Izglītības nodaļas vadītājs, krasī šādu pieprasījumu noraidīja. Nekādu iespēju šādu projektu realizēt neesot.

* * *

Mēs gan izjutām lielu skolas telpu neatbilstību mūsdienu mācību procesa pilnveidošanas prasībām. Un ne tikai mācību procesam, bet visu sanitāro normu atbilstībai ēdināšanas blokā, sanitārajos mezglos un citās palīgā telpās.

Skolā katastrofāli trūka skolotāju dzīvokļu. Skolas rīcībā bija tikai „Imantu” mājas dzīvokļi. Skolotāju arodbiedrības priekšsēdētāja Nora Šīle žēlojās, ka rajons gadiem ilgi solot risināt dzīvokļu jautājumu, bet praktiskās rīcības neesot. Skolotāju skaits bija vairāk nekā 30. Viņu dzīves apstākļi bija

gaužām bēdīgi – pils pagrabstāvā, skolas blakus ēkās, pasta dārza mājā un vēl, kur nu kuru varēja izmitināt. Dzīvokļus meklēju arī privātmājās, piemēram, Stiebrīņa mājā, jo dzirdēju, ka kādreiz tikusi izīrēta istabiņa.

1967.gada nogalē internātskolā nodeva ekspluatācijā 24 dzīvokļu māju. Internātskolai tāpat kā padomju saimniecībās dzīvokļu mājas būvēja Valsts celtniecības pārvalde. Mūsu skolai tika piešķirti 6 dzīvokļi. Tas bija gaužām nepietiekami tik lielam skolotāju skaitam. Par šiem dzīvokļiem gan internātskolas, gan vidusskolas kolektīvā notika „ķīviņi” un liela burzīšanās. To varēja arī saprast, jo tie taču nodrošināja civilizētās pasaules sadzīves apstākļus, vienīgi siltuma režīms mājā nebija pietiekams.

Jau pašā sākumā, kopš es sāku strādāt skolā, nolēmām sākt ar skolotāju mājas projektu. Projekta izgatavošanu veicām saimnieciskā kārtā, jo citu iespēju mums nebija. Rīgā kādā katoorī sarunāju projektētāju, kurš bija ar mieru bez līguma izgatavot projektu par samaksu – 2000 rubļi, skaidrā naudā un zināmu daudzumu kartupeļu. Bija rudens laiks, un mēs, skolas kolektīvs, braucot uz teātra izrādi Drāmā, vedām pa maisam kartupeļu. No kartupeļiem atbrīvojāties Pārdaugavas norādītās mājas pagrabā. Pēc tam svētsvinīgi baudījām mākslu. Jūtāmies mazliet tā savādi, it kā darītu kaut ko nenopietnu un neatļautu, bet vajadzīgo darbu bijām paveikuši. Savākt 2000 rubļi, no kolēģiem bija grūtāk, bet tomēr tas izdevās. Tā bija naudas ziedošana nezināmam pasākumam. Projekts un tā piesaiste celtniecības vietai, (tagad tur atrodas celtnieku pirmā māja) bija gatavi pēc pusgada. Projektu iesniedzu rajona izpildkomitejai, bet uzreiz tiku brīdināts, ka caur valsts plānu, kā tas likumīgi būtu jāveic, netiks risināts, bet citu iespēju arī tam neesot. Pēc vairākkārtējiem atgādinājumiem

par mājas celtniecību uz Suntažiem atbrauca apskatīt paredzēto mājas vietu rajona izpildkomitejas priekšsēdētājs Jānis Vanags. Apsolīja projekta celtniecību virzīt uz rajona partijas biroja sēdi, varbūt varētu celtniecību uzdot rajona SCO Ķeguma organizācijai.

Līdzīgāstāvoklis ar dzīvokļiem bija arī Taurupes vidusskolai. Pēc vairākkārtējas dzīvokļu celtniecības jautājuma skatīšanas birojs nolēma vispirms uzdot

1981. gada decembris

IESKATS SUNTAŽU VIDUSSKOLAS REMONTA UN CELTniecības JAUTĀJUMOS MANAS DIREKTORA DARBĪBAS LAIKĀ NO 1966.- 2005. GADAM

Ķeguma SCO organizācijai paredzēt plānu celtniecībai Taurupē, pēc tam Suntažos. Tas viss izskatījās vairāk pēc laika vilcināšanas un izlikšanās, ka tiks kaut kas darīts skolotāju sadzīves labā. Starp citu, šķiet, ka Taurupē vēl šodien skolotāju māja nav uzcelta. Vismaz tajā laikā ne.

Galvenais iemesls darbu kavēšanai bija – neuzlikt šādu neatbilstošu slogu SCO, kuram bija tik daudz savu tiešo nepabeigtu darbu kolhozu saimniecībā. Tāda bija pirmā sekretāra nostāja, tādēļ jautājums nevirzījās īstenošanai. Šajā laikā par rajona izpildkomitejas priekšsēdētāju strādāja Zinaida Resne, kuras attieksme pret mūsu mājas celtniecību bija ļoti pozitīva, bet ar viņas attieksmi vien nebija pietiekami. Rajona SCO priekšnieks Rumeļš aktīva sanāsmēs (visu rajona iestāžu un partijas sekretāru ik mēneša sanāksmes), ieraugot mani, jau pa lielu gabalu meta ar roku, teikdams: „Mēs jums to māju nebūvēsim. Mēs paši tur savas mājas būvēsim.” Tāda rokas mētāšana atkārtojās bieži, kamēr vien Rumeļš bija SCO priekšnieks. Arī nākamā priekšnieka attieksme bija līdzīga, tikai bez rokas mētāšanas un blāustīšanās. Galvenais – biroja lēmums šajā jautājumā nebija saistošs. Situācija celtniecībā krasi mainījās, kad par rajona partijas komitejas pirmo sekretāri kļuva Zinaida Resne. Jau pēc mēneša, satiekoties rajona izpildkomitejas kāpņu telpā, sekretāre man teica: „Tagad jums tā māja būs!” Es teicu: „Cieliet, ko gribat, bet lai māja Suntažos būtu!” Tas bija ārkārtīgi laimīgs brīdis un celtniecībai cerīgs laiks. Celtnieki jau pārsvarā bija Suntažu ļaudis. Suntažu celtnieku brigāde skaitījās labākā Ķeguma SCO. Mēs, kolektīvs, kopā ar celtniekiem sapulcējāmies viņu jaunās mājas pagrabā un svinīgi atzīmējām mājas celtniecības sākumu. Mums tiešām bija par ko priecāties!

Pirms celtniecības Rumeļš jau bija paspējis solījumu izpildīt – celt savas mājas mūsu mājas vietā. Mūsu mājai no pirmās, iecerētās vietas bija jāpārvietojas uz trešo vietu. Lai vajadzētu veikt jaunu mājas vietas piesaistes plānošanu, tam laika vienkārši nebija, kolhoza priekšsēdētājs Jānis Rudzītis uzdāvināja mums kolhoza gatavo projektu, prefī saņemot divus dzīvokļus. Rudzīša attieksme pret skolu bija ļoti slavējama arī dažādos ci-

tos sadarbības jautājumos.

Mājas celtniecība sekmīgi risinājās darba vadītāja Aina Krūzes vadībā. Māju sākām apdzīvot 1973.gada rudenī pirms skolas sākuma. Lielākā daļa skolotāju pārcēlās uz labiekārtotiem dzīvokļiem. Kāds bezgala liels gandarījums! Šī jautājuma pozitīvu risinājumu izšķīra mana saprašanās ar Zinaidu Resni kā personību. Nu, viens ārkārtīgi nozīmīgs celtniecības posms bija sekmīgi noslēdzies.

Tagad varēja atkal pievērsties skolas piebūves celtniecībai, jo sapni par labākiem mācību apstākļiem skolā atmest nevarēju.

Man radās ļoti aktīvs un cenfīgs skolas celtniecības atbalsītājs, tikko ievēlētais kolhoza priekšsēdētājs Jānis Ancāns. Mēs ar Jāni braucām uz atsevišķām jaunbūvēm republikā, lai izvēlētos iespējami piemērotāko telpu izvietojumu piebūvei, īpaši sporta zālei. Projektēšanas darbus neuzņēmās valstiskās organizācijas, jo projekts nebija ielānots valsts plānā un tam nebija paredzēta celtniecības organizācija. Mums atlika vien meklēt kaktu projektētājus. Apstākļos, kad neviena iestāde šāda objekta celtniecību neatbalstīja, tā bija mana un Jāņa apmāta bērnišķība. Tā varēja būt droša papīru, laika un finanšu līdzekļu nepiedodama izniekošana. Bet vieglprātība mūs turpināja vadīt. Projektēšanas darbus uzņēmās Politehniskā institūta studentu grupa pasniedzēja Vilcāna vadībā, pieaicinot atsevišķus speciālistus. Domāju, ka samērā veiksmīgs risinājums bija sadarbībai ar arhitektu; krietni vājāka ar santehnikas speciālistu. Projektēšanas darbi turpinājās arī pēc J. Ancāna pāriešanas darbā uz Mazozoliem. Man darbs ar projekta pabeigšanu, labošanu prasīja vēl 8 gadus, jo Vilcāna projektētāju grupas darbs pēc viņa aiziešanas mūžībā pajuka. Atkal, pateicoties

pirmās sekretāres Z. Resnes atbalstam, darbs ar projekta sakārtošanu, papildināšanu tika nodots Ķeguma SCO speciālistiem. Viņu attieksme pret uzdotiem, neplānotiem darbiem bija stipri negatīva. Parasti, ieraugot mani nākam, kādam vajadzēja steigā iziet, izbraukt vai vēl radās kāda cita, kaut vai higiēniska vajadzība.

Bet gāja gadi, un sekretāres uzdots rīkojums par uzņemšanu celtniecības plānā un dokumentu sakārtošanu bija tomēr jāņem vairāk vai mazāk nopietni. Sekretāre Z. Resne skolu varēja ierakstīt rajona SCO plānā, bet republikas SCO plānā izpildei – ne. Tas arī netika uzņemts republikas SCO plānā, un arī rajona SCO – ne. To varēja panākt tikai Republikas Ministru Padomes priekšsēdētāja vietnieks celtniecības jautājumos Rūdolfs Verro.

Es gadu garumā centos dažādi, tomēr neuzbāzīgi, tuvoties un aktualizēt R. Verro Suntažu skolas nepieciešamību, bet R. Verro ar savu atbalstu kavējās, kaut arī neizteica atteikumu, jo acīmredzot pamatojums tam bija sekretāres nostāja. Iziet ārpus plāna ar kaut kādu ne visai nozīmīgu valsts mērogā celtniecību nebija īpaši ērti ne rajona sekretārei, ne republikas celtniecības atbildīgajam R. Verro, tādēļ šāda labāku laiku gaidīšana no R. Verro puses turpinājās.

Bet kopš sākti projektēšanas darbi bija pagājuši 8 gadi. Kavēties vairāk nedrīkstēja. Sāku meklēt audienci pie R. Verro valdības namā. Man pievienojās kolhoza priekšsēdētājs Ivars Celmiņš. Audienci izkārtāja rajona izpildkomiteja. Lai tiktu valdības namā, bija jāiziet vissīnglākā kontrole, gluži kā kara apstākļos. Vispirms I. Celmiņš izklāstīja savu saimniecībai vajadzīgo atbalstu celtniecības jautājumos. R. Verro noklausījās un tikai ieteica saimniecībai pašiem mobilizēt visas iespējas projektēšanas un celtniecības darbu risināšanai. Es biju paņēmis līdzī

skolas projekta nozīmīgākās daļas un izklāstīju steidzīgas risināšanas nepieciešamību. R. Verro, protams, šo jautājumu pārzināja no citām manām „piespēlēm.” Noklausījies manu stāstu, R. Verro cēla klausuli un zvanīja Zarakam, Republikas SCO priekšniekam, ka būs jābūvē Suntažu vidusskola. Zaruks visādā veidā centās atrunāties gan par materiālu trūkumu, gan par cita veida traucējumiem. Apgādi ar materiāliem

1983. g. marts. A. Caune iepazīstina kolēģus ar telpu izvietojumu jaunceltņē

IESKATS SUNTAŽU VIDUSSKOLAS REMONTA UN CELTniecības JAUTĀJUMOS MANAS DIREKTORA DARBĪBAS LAIKĀ NO 1966.- 2005. GADAM

R. Verro apliecināja nodrošināt. Saruna bija samērā ilga. Beidzās ar to, ka Suntažu vidusskola jāsāk būvēt jau šogad.

Mūsu saruna pie R. Verro bija 1981.gada maija beigās, bet tās celtniecību Ķeguma SCO uzsāka tā paša gada augustā.

Iznākot no R. Verro kabineta, es biju vai apmulsis, tas, par ko bija tik ilgi sapņots, cerēts, kļuvis reāls. Tautā jau bieži runā par Dieva dāvanu – tā tas arī bija, jo tādā netradicionālā veidā tikt pie jaunās skolas celtniecības bez jebkādas tubrālības un korupīviem gājieniem tajā laikā bija kaut kas īpašs. Nevilus jādama, ja es nebūtu atnācis uz Suntažiem, vai šādi celtniecības objekti būtu iespējami? Diez vai, jo sekretāres attieksme nevarēja būt un nebija vispārēja, kopēja, bet gan tā bija individuāla, personiska pretimnākšana mūsu problēmas risināšanai. Tajā pašā laikā, ja Z. Resne nebūtu rajona „ideoloģiskā saimniece”, tad šo objektu sapņi jau sen būtu izplēnējuši. Protams, skolas celtniecībā R. Verro nostāja bija izšķiroša.

Šoreiz liktenīgi saslēdzās trīs cilvēku sapratne. Ja kāds izkristu no šī loka, problēma paliktu vēlmju līmenī. Pat celtniecības laikā, tiekoties ar Izglītības ministrijas vietnieku celtniecības jautājumos, es sadzirdēju vienīgi gaušanos par ļoti dārgo skolas projektu, objektu, kas traucējis realizēt ministrijas plānoto celtniecību. Ministrijai pēc šāda R. Verro lēmuma bija jāparedz plānā mūsu skolas celtniecība. Par to, ka celtniecība risinājās ārpus valsts plāna, tam neticēja arī mans aktīvais līdzbiedrs, projektēšanu uzsākot, Jānis Ancāns. Jānis ne tikai darbojās projekta izstrādē sākumposmā, bet arī finansiāli atbalstīja projektēšanas darbus. Jāņa atbalsts projektēšanas darbā bija ļoti nozīmīgs. Protams, ja nebūtu šāda draudzīga atbalsta no Zinaidas Resnes un Rūdolfa Verro, mēs vēl šodien droši vien kalpotu pils elkam ar visām iespējamām grūtībām ceļā uz mūsdienīgu mācību procesa realizāciju.

Šie celtniecības likoči kādam var likties mazsvarīgi. Galvenais jau tas, ka skolotāju māja un skola tika uzceltas. Man gan tas prasīja ilgus gadus lielu sasprindzinājumu, atrodoties daudzus gadus gaidīšanas un neziņas situācijā. Tanī pašā laikā nezinot, ar ko tas var beigties. Manā dzīvē pārsvarā ar

1984. gada 1. septembris

līdzcilvēkiem ir veidojusies savstarpējas sapratnes un atbalsta sadarbība. Par to esmu savam liktenim pateicīgs. Ir gandarījums, ka neesmu tikai vienkārši nostrādājis daudzus darbagadus skolā, bet reizē ar mācību darba vadīšanu sekmējis gan pils saglabāšanu, gan jaunas skolas uzcelšanu.

Z. Resnes nopelni Suntažu vidusskolas mācību procesa pilnveidošanā ir nepārvērtējami. Ļoti žēl, ka Atmodas laikā mēs nepratām Resnes kundzi iesaistīt nacionālās atbrīvošanas kustībā kā A. Gorbunovu vai citus bijušos funkcionārus. Z. Resnes valstiskā domāšana, rīcībspēja un reizē nosvērtība būtu ļoti sekmējusi sarosījušos darītāju izpratni pārejai no maldīgā sociālisma ceļā uz rietumnieciskā tirgus attīstību. Mēs, suntažnieki, Zinaidai Resnei vismaz domās varam celt pateicības pieminekli. Kāda plāksne ar pateicību pie jaunās skolas Zinaidai Resnei gan varētu būt.

Man bija jāiesaistās arī internātskolas pēdējo divu māju celtniecības koordinēšanā.

Jau pašā sākumā, 1988.gadā, par māju novietojumu iznāca samērā lieli strīdi ar dažiem internātskolas kolēģiem, kuri stipri iebilda pret esošo māju pašreizējo vietu, jo tajā gadījumā būšot jāiznīcina dažas stādītas, augošas ābelītes. Pārcelt un pārplānot māju atrašanās vietu būtu liels laika zaudējums, kas draudēja ar celtniecības vispārēju atsaukšanu un komunikāciju problēmu sarežģījumu. Māju celtniecībā tas bija pēdējais brīdis pirms padomju sistēmas sabrukuma. Domstarpības tika risinātas gan pagasta, gan rajona līmenī. Labi, ka saprāts uzvarēja, un skolotāji nepalika bez dzīvokļiem. Tā kā mājas bija Valsts celtniecības pārvaldes objekti, celtniecība bija daudz vienkāršāka,

salīdzinot ar vidusskolas objektiem. Valsts atbildēja gan par projekta pilnveidošanu celtniecības gaitā, gan pašu celtniecības izpildi. Samērā grūti risinājās celtniecība, bet ar rajona atbalstu izdevās celtniecību pabeigt un nodrošināt visus skolotājus ar jauniem dzīvokļiem 1991. gadā.

Ļoti liels paldies gan par skolotāju mājas, gan skolas celtniecību mūsu Suntažu celtniecības brigādei un to vadītājiem Ainim Krūzem, Jānim Milleram un Jānim Vilipsonam. Skolas objekts

celtniekiem bija tāds pirmais nopietnais objekts, bet celtnieki centās godīgi ar šo uzdevumu tikt galā. Par to varam visi tikai priecāties un teikt lielu paldies!

Gribas īpaši atzīmēt skolas ilggadējā saimnieka Jāņa Vilipsona un skolotāja un mākslinieka Andra Lindes pozitīvo lomu visdažādāko jautājumu risināšanā. Viņu izpratni un līdzdarību bieži izmantoju viena vai otra jautājuma sekmīgākai kārtošanai. Andra un Jāņa skatījums uz daudzām lietām bieži bija arī manas rīcības mērķa.

Mēs ieguvām ne tikai iespēju iziet no pils ne visai atbilstošām „tumsām telpām”, bet arī iespējas iekārtot mūsdienīgus mācību kabinetus, piemērotu sporta zāli, ēdināšanas bloku un visas citas skolas vajadzīgās telpas.

Mēs ieguvām lielisku Mazās Juglas ieloka skatu ar pievilcīgu ainavu.

Vienreiz man liktenīgi gadījās atrasties pie tilta laikā, kad autobusinā garām brauca dzejnieks Imants Ziedonis. Dzejnieks deva mājieni šoferim samazināt ātrumu un pielicies vēroja mūsu skolas pievilcīgo ainavu.

Domāju, ka pils izteiksmīgi sadzīvo ar savu jauno sāncensi, varbūt mazāk ar izskatu, bet, galvenais, ar saturu. Kopskatu interesanti papildina mūrētais valnis upes krastā.

Vienmēr prieks vērot skolas sakopto āra teritoriju.

Atliek vien mums pagasta ļaudīm un it īpaši jaunajai paaudzei godāt savu zināšanu apguves un izaugsmes vietu, un turēt to Svētu.

* * *

2015.gada 19.februārī Suntažu vidusskolas skolotāju grupa Rīgā atvadījās no Zinaidas Resnes ar apliecinājumu: “Suntažu vidusskolas pateicība Tev ir un būs paliekoša!”

Anatolijs Caune

BALTAJĀ PUTENĪ

Pasākuma organizētāji: Aiga Jermaka, Agnese Brauna, Dzidra Sproģe

SDK "Ķegums"

7.februāra vakarā Suntažu kultūras namā pulcējās senioru deju kolektīva "Suncele" draugu kolektīvi no dažādiem Latvijas novadiem - Ogres kultūras centra senioru deju kolektīvs "Ogrēnietis" (vadītāja Ināra Driksna), Ķeguma tautas nama senioru deju kolektīvs "Ķegums" (vad. Juris Driksna), Meņģeles tautas nama senioru deju kolektīvs "Sumulda" (vad. Ilze Jankuna), Ķeipenes tautas nama senioru deju kolektīvs "Veldze" (vad. Inese Daugaviete), Rugāju novada senioru deju kolektīvs "Ezerrieksts" (vad. Inta Sleža), Iecavas kultūras nama senioru deju kolektīvs "Iecavnieks" (vad. Inga Paškeviča), Cēsu kultūras centra senioru deju kolektīvs "Dzirnas" (vad. Sandra Jonaite), Ķeipenes tautas nama vidējās paaudzes deju kolektīvs "Dandzis" (vad. Aiga Jermaka).

Vakara gaitā, kad aiz loga atbilstoši pasākuma nosaukumam patiešām bija Baltais putenis, tika izdejošanas 20 dažādas dejas. Katram kolektīvam bija iespēja piedalīties viktorīnā "Es mīlu Tevi, ziema!", atbildot uz jautājumu par ziemu un sniegu. Saņemot pateicību par dalību koncertā, kolektīvi tika iemūžināti īpašās Baltā putēņa fotogrāfijās. Koncerta noslēgumā deju kolektīvs "Suncele" un tā vadītāja Aiga Jermaka izteica pateicību visiem dalībniekiem, skatītājiem un tiem cilvēkiem, kas piedalījās un palīdzēja ar darbu un padomu, lai šis vakars paliktu atmiņā kā jauks un interesants. Paldies visiem "Sunceles" draugu kolektīviem, kas kuplināja koncertu ar saviem priekšnesumiem, un - uz tikšanos Baltajā putenī citu gadu!

Agnese

SDK "Suncele"

SDK "Suncele"

VPDK "Dandzis"

SDK "Sumulda"

KORU SADZIEDĀŠANĀS VAKARS

1.februāra pēcpusdienā Suntažu kultūras nams pulcēja kora dziesmas mīļotājus un kora "Suntaži" draugus. Šoreiz dažādu apstākļu dēļ sadziedāšanās vakara koncertā piedalījās neliels skaits koru, bet koncerts tika aizvadīts sirsnīgā gaisotnē, baudot dažādu stilu mūziku trīs koru izpildījumā - kamerkoris "Vidus" (diriģenti Baiba Milzarāja un Kalvis Ozoliņš), jauktais koris "Domino" (diriģents Eduards Fiskovičs), jauktais koris "Suntaži" (diriģenti Andis Klučnieks un Sandra Trasūne).

Foto: Daidra Sprūge

KULTŪRAS NAMĀ MARTĀ

28.februārī plkst. 20.00 koncerts "BALTA KAZA CILĀ BALTU ĻIPU..." Piedalās 10 deju kolektīvi no dažādiem Latvijas novadiem. Ieeja 1,- EUR

6.martā plkst. 15.00 Arvīda Krieva filma „FREIMIS. MĀRTIŅŠ FREIMANIS.” Ieeja par ziedojumiem

7. martā plkst. 20.00 PAVASARA BALLE ar Normundu Ķieti un grupu LAUKU MUZIKANTI. Galdiņu iepriekšpieteikšana EUR 5,-, pēdējās divās dienās (6. un 7.martā) EUR 7,-

14.martā plkst. 18.00 Jauniešu deju kolektīvu sadancis "Ak, pasaule, pasaulīt"... Ieeja EUR 1,-

22.martā plkst. 18.00 komēdija "TĀ PRECAS VECPUĪŠI" pēc Antona Čehova «Bildinājums» un «Lācis» motīviem. Lomās: Zane Daudziņa, Jūris Lisners, Ivars Puga un Indulis Smiltēns. Biļetes cena EUR 3,-

25.martā plkst.14.00 Liepājas leļļu teātra izrāde "PIFA PIEDZĪVOJUMI". Biļetes cena EUR 2,-

25.martā plkst.19.00 koncerts "AIZVESTAJIEM" Doma baznīcā. Pūtēju orķestris RĪGA, kamerkoris AVE SOL, solisti: Sonora Vaice un Ingus Pētersons. Izbraukšana 16.30. Aicinām pagasta represētos iedzīvotājus, viņu tuviniekus un citus interesentus līdz 20.martam pieteikties k/namā, t.65037246, 29217856 Dzidra, 26402786 Sveta.

28. martā nemateriālā kultūras mantojuma saglabāšanas pasākuma SATIEC SAVU MEISTARU! ietvaros satiekas, darbojas meistarklasēs un koncertē Ogres kultūras centra sieviešu koris RASA, vīru koris GRAIDI no Rēzeknes, koris SUNTAŽI un citi.

31. martā piedāvājam kolektīvu izbraukumu uz izrādi "VECENE" Nacionālā teātra LMT Jaunajā zālē. Autors Daniils Harmss. Režisors, scenogrāfs, kostīmu mākslinieks, muzikālais noformējums: Vladislavs Nastaševs. Lomās: Arturs Krūzkops, Kaspars Dumburs, Anta Aizupe, Kārlis Krūmiņš, Dmitrijs Petrenko, Kristians Kareļins.

Ko darīt, ja kādā dienā tavā mājā ienāk, tavā priekšā apsēžas un tavā dzīvē grib dalīties sveša veča? Vai tā vēl ir īstenība, vai arī tu esi ierauts kādā fantasmagoriā un tevis patiesībā vairs nav? Pilnīgi absurda situācija ar neprognozējamu iznākumu izcilā krievu literāta, absurda literatūras meistara stāstā, ko skatuvei pielāgojis jaunais Pēterburgā un Londonā režijas profesiju apguvušais Vladislavs Nastavševs.

/2012./2013. gada sezonas "Spēlmaņu nakts" nominācija - Gada teātra izrāde. 2012./2013. gada sezonas "Spēlmaņu nakts" nominācija - Gada aktieris otrā plāna lomā Kaspars Dumburs./

Biļetes cena EUR 12,-. Pieteikties k/namā līdz 22. februārim, t. 65037246, 26402786, Sveta.

4.aprīlī Gadskārtējie teātra spēlēšanas svētki Suntažos. IR MILZU TEĀTRIS ŠĪ RAIBĀ PASAULĒ...

Pašdarbības kolektīvu izbraukumi:

1.martā amatierteātris SAUJA ar izrādi „Seši mazi bundzenieki” viesojas Lēdmanes t/namā

7.martā VPDK SUNTA sadanco Bergos

14.martā amatierteātris SAUJA ar izrādēm „Kā Brālītis Truštis uzvarēja Lauvu” un „Seši mazi bundzenieki” viesojas Ogres kultūras centrā

14.martā ansamblis SVĪRE sadzied Ādažos

14.martā koris SUNTAŽI sadzied Līgatnē

15.martā amatierteātris SAUJA ar izrādi „Seši mazi bundzenieki” piedalās amatierteātru iestudējumu skatē GADA IZRĀDE 2015 Mālpilī

21.martā ansamblis SVĪRE piedalās Ogres aprīļa vokālo ansambļu skatē

28.martā SPĀRE, SUNTA UN SUNCELE piedalās deju kolektīvu skatē Ogrē

*Mēs taču esam saistīti daudz ciešāk nekā to ikdienā sajūtam,
un esam cits citam daudz tuvāk, nekā to dažkārt domājam.*

/Leons Sirdiņš/

SUNTAŽU VIDUSSKOLAS ABSOLVENTU UN DARBINIEKU

SALIDOJUMS «SKOLAI PILĪ - 95»

notiks Suntažu vidusskolā 2015. gada 30. maijā

Dalībnieku registrācija no plkst. 15.00 - 17.00

Svētku koncerts un svinīgais pasākums plkst. 17.00

Dalības maksa 4.- €

Šī ir lieliska iespēja apsveikumā nodziedāt sev tīkamu, skolai veltītu savu vai cita autora dziesmu, nemaksājot autortiesību atlīdzību,

bet varbūt Jūs gribat skolas telpās iekārtot savu darbu izstādi, nemaksājot ne centa par telpu īri?!

vai skolai dāvinātais mākslas priekšmets būs tik iespaidīgs, ka mums laikus vajadzēs sagatavot tam atbilstošu vietu?!

Tas viss ir iespējams tikai šī pasākuma ietvaros! (iepriekš vienojoties)

Telefoni informācijai: 26554727 - Gunta Būmeistare, 65037095, 26459434 - Sarmīte Piese,
kā arī sakontaktējoties ar bijušajiem klašu audzinātājiem

*Prieks dzīvei vajadzīgs
Kā maize un kā sāls.
Tas palīdz, spēku dod
Un dienās pelēkās
Tev patvērumu rod.*

/V.Kokle-Līviņa/

**SVEICAM
VISUS FEBRUĀRA JUBILĀRUS!**

ĪPAŠI

75 gados

Mariju Bremšmīti

Veltu Mazūri

Jāni Radionovu

Veroniku Reinicāni

Dzintru Uģeri

80 gados

Anatoliju Cauni

Antoņinu Kalēju

Skaidrīti Kuželenko

Pavasaris tuvojas ne vien ar svaigām bērzu sulām, zaļiem asniem un sauli, kas sildīs degungalu, bet arī ar skaistām putnu dziesmām. Lidojošo draugu vārdā vien atgādinām, ka putniem par skādi nenāktu kādi jauni «apartamenti».

Aicinām izgatavot vismaz vienu putnu būrīti un līdz 27.martam atnest to uz kultūras namu, lai 1.aprīlī kopīgi varētu tos uzstādīt estrādes parkā!

T. 65037246, 29217856 Dzidra,
26402786 Sveta

**Paldies Nellijai Kondrātei
par folkloras kopai SAULE
dāvāto akordeonu!**

Kopai vēl ļoti nepieciešama cītara, kogle, harmonikas vai kāds cits sens mūzikas instruments.

Piedāvāt k/hamā, t. 65037246,
29217856 Dzidra

Tēvs, redzi, cik tēvzemes garoza
Balta, viegla un plāna!
Mierīgs varēsi apgulties
Zemes bitei zem spārna.

Skumju brīdī esam kopā ar kolēģi
Valdu Tuču.

Suntažu vidusskolas kolektīvs

Vienai dzīvei vieni vārti,
Saules gaismai atvērti.
Žēl tikai, ka nezinām,
Cik ilgi vajā mums tie ir.

Izsakām dziļu līdzjūtību mūsu audzinātājai
Valdai, tēvu mūžībā aizvadot.

2010. gada izlaidums

Vējš piekļauvē ar tumsas spārnu,
Dziest gaismā – klusums mūžu sedz.
(V.Kokle – Līviņa)

**Izsakām līdzjūtību audzinātājai Valdai,
tēti mūžībā pavadot.**

8.b. klases audzēkņi un viņu vecāki

Tēvs nenesa dvēseli riekšā
Un vaļoties neprata dīķi;
Ne Dieva, ne cilvēka priekšā
Viņš nelieca muguru līku.

Tēvs zināja laukus un lopus,
Un sargāja sētsvidū aku;
Vēl bites un ābeles kopa,
Līdz aizgāja Aizsaules taku.

(V.Aizupe)

Skumju brīdī esam kopā ar audzinātāju **Valdu Tuču,**
pavadot tēti mūžības ceļā.

2001.gada absolventi